

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **M.T.**, nar. ■■■, bytem ■■■, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne ■■■, č. j. ■■■,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí České správě sociálního zabezpečení ze dne ■■■, č. j. ■■■, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhá přezkumu shora uvedeného rozhodnutí žalované, jímž byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 9. 7. 2015, č. j. R-9.7.2015-424/490 607 231. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná přiznala žalobci podle § 29 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k čl. 12 odst. 2 Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými č. 85/2008 Sb. m. s. (dále jen „Smlouva“) od 7. 10. 2011 starobní důchod ve výši 6 132 Kč měsíčně a zároveň rozhodla o zvýšení starobního důchodu vždy od lednových splátek roku 2012, 2013, 2014 a 2015 na částky 6 232 Kč, 6 312 Kč, 6 337 Kč a 6 452 Kč měsíčně.

Žalovaná rozhodovala v řízení zahájeném žádostí žalobce o starobní důchod ze dne 25. 3. 2015. Vyšla z toho, že důchodový věk žalobce činí 62 let a 4 měsíce a žalobce jej dosáhl dne 7. 10. 2011. Dle evidovaných údajů o dobách pojištění získal celkem 40 roků a 253 dnů pojištění, splnil nárok na starobní důchod podle § 29 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná stanovila výši starobního důchodu s přihlédnutím k čl. 12 odst. 1, odst. 2 Smlouvy. Dovodila, že pokud nárok na dávku podle právních předpisů České republiky může vzniknout pouze s přihlédnutím k dobám pojištěním získaným podle právních

předpisů Spojených států amerických, stanoví se dávka na základě teoretické výše dávky, která by náležela v případě, že by všechny doby pojištění byly získány podle právních předpisů České republiky; skutečná výše dávky se potom určí podle poměru délky dob pojištění získaných podle právních předpisů České republiky k celkové době pojištění. Přitom za základ pro výpočet dávky vzala příjmy dosažené v dobách pojištění získaných podle právních předpisů, které provádí. Tyto příjmy s indexací podle právních předpisů České republiky považovala za dosažené i v dobách pojištění získaných podle právních předpisů Spojených států amerických, k nimž se přihlíží při stanovení teoretické výše dávky. Z českého důchodového pojištění byla započtena doba pojištění 8 460 dnů a v důchodovém pojištění Spojených států amerických 6 393 dní, celkem pro výši dílčího důchodu bylo započteno 14 853 dní z doby pojištění. Výši základní výměry starobního důchodu žalovaná stanovila podle § 33 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění a § 2 nařízení vlády č. 281/2010 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2011, ve výši 2 230 Kč. Skutečná základní výměra pak byla stanovena v poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění, tedy jako částka $2\,230 \text{ Kč} \times (8\,460 : 14\,853)$, tj. 1 271 Kč. Procentní výměra byla stanovena podle § 33 odst. 2 a § 34 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění procentní sazbou z výpočtového základu podle doby pojištění získané do přiznání starobního důchodu s tím, že procentní výměra činí za každý celý rok doby pojištění 1,5 % výpočtového základu měsíčně. Protože žalobce získal 40 roků pojištění, činí výše procentní výměry 60 % výpočtového základu měsíčně ($40 \times 1,5 \%$). Při výpočtu výpočtového základu žalovaná vycházela z osobního vyměřovacího základu dle § 16 zákona o důchodovém pojištění. Při výpočtu osobního vyměřovacího základu se ve smyslu čl. 12 odst. 2 Smlouvy za dobu pojištění získanou i ve Spojených státech amerických dosadila průměrný indexovaný výdělek vypočtený z vyměřovacích základů získaných a započítávaných podle českých právních předpisů. Průměrný denní indexovaný výdělek dosazovaný za jednotlivé dny, po které trvalo pojištění ve Spojených státech amerických, činil podle výpočtu žalované 957,2208 Kč. Základem pro stanovení průměrného výdělku byly vzaty vyměřovací základy získané v roce 1985 až 1988 ve smyslu § 18 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. Průměrní denní indexovaný výdělek byl vypočten jako souhrn vyměřovacích základů násobených příslušnými koeficienty nárůstů všeobecného vyměřovacího základů platnými pro příslušný kalendářní rok, který se vydělil počtem dnů, ve kterých byly použité vyměřovací základy získány. Osobní vyměřovací základ žalovaná určila podle § 16 zákona o důchodovém pojištění jako měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů žalobce za rozhodné období, jímž bylo období let 1986 až 2010. Roční vyměřovací základy byly přitom stanoveny jako součiny úhrnů vyměřovacích základů žalobce za jednotlivé kalendářní roky v rozhodném období a koeficientů nárůstu všeobecného vyměřovacího základu. Dle údajů v osobním listu důchodového pojištění byl stanoven osobní vyměřovací základ žalobce ve výši 22 383 Kč. Výpočtový základ byl stanoven dle § 15 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve výši 14 221 Kč (částka 10 886 Kč + 29 % z částky nad 10 886 Kč do 22 383 Kč, tj. 3 335 Kč.). Výše procentní výměry starobního důchodu tak činila 60 % z částky 14 221 Kč, tj. 8 533 Kč. Procentní výměra důchodu pak byla dle čl. 12 odst. 2 Smlouvy stanovena v poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění, tedy 8 533 Kč krát $(8\,460 : 14\,853)$, tedy ve výši 4 861 Kč. Žalovaná následně odůvodnila zvyšování základní výměry starobního důchodu a procentní výměru starobního důchodu, které vždy uváděla v dílčené výši, dle příslušných vyhlášek Ministerstva práce a sociálních věcí o výši všeobecného vyměřovacího základu za roky 2010, 2011, 2012 a 2013.

II. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí žalované o přiznání starobního důchodu. Nesouhlasil s jeho výší a s tím, že výpočet byl vypracován dle teoretické výše za součet odpracovaných roků v Československu a Spojených státech amerických. Žalobce poukazoval na to, že ve Spojených státech amerických žil legálně a řádně platil pojištění, což žalované doložil. Nesouhlasil s výší základní výměry 2 230 Kč. Podle něj tato částka po dodatečném přepočítání a dohledání skutečných příjmů má činit 30 401 Kč za období v České republice, neboť jeho průměrná mzda ve výpočtovém období činila 42 000 Kč ročně, krát 40 roků celkové započítané doby pojištění. Pro výpočet tak měla být použita částka 11 995 Kč. Podle něj tato částka nebyla zanesena do podkladů pro výpočet žalované. Jeho námitkou se žalovaná nezabývala, pouze potvrdila původní rozhodnutí.

V doplnění žaloby žalobce znovu poukazoval na to, že při výpočtu starobního důchodu nebyla hodnocena výše skutečných příjmů za období let 1985 až 1988, která podle něj činí 11 995 Kč. Žalobce vyjádřil nesouhlas s postupem, kdy se výše dávky odvíjí od teoretické výše. Žalobce zopakoval, že starobní důchod byl přiznán v nízké výši a je jeho jediným příjmem, ze kterého na území České republiky žije. Ze Spojených států amerických žádný příspěvek ani důchod nepobírá.

III. Vyjádření žalované

V písemném vyjádření žalovaná žalobní námitky odmítla a poukázala na obsah odůvodnění svého rozhodnutí. Připomenula, že žalobcův důchodový věk činí 62 let a 4 měsíce a dosáhl ho dne 7. 10. 2011. Z osobního listu důchodového pojištění vyplývá, že žalovaná započítla veškerou dobu pojištění na území České republiky, dříve Československého státu, kterou měla žalobcem doloženou, kdy na základě prokázaného žalobce odpracoval celkem 8 468 dnů, tj. 23 roků, 65 dnů. Protože žalobce pro nárok na výpočet důchodu podle českých právních předpisů nezískal celých potřebných 27 roků pojištění, bylo třeba při výpočtu starobního důchodu přihlédnout i k době pojištění získané ve Spojených státech amerických. Z amerického důchodového pojištění přitom žalobce získal 6 393 dnů pojištění. Doba pojištění potřebná pro získání nároku na starobní důchod proto byla splněna jen s přihlédnutím čl. 12 odst. 2 Smlouvy, proto se přihlédne k dobám pojištění získaným podle právních předpisů Spojených států amerických v rozsahu, ve kterém se nepřekrývají s českými dobami pojištění, a stanoví se nejprve teoretická výše dávky, která by náležela v případě, že by všechny doby pojištění byly získány podle právních předpisů České republiky a poté se na základě teoretické výše stanoví skutečná výše dávky podle poměru délky dob pojištění získaných podle právních předpisů v České republice k celkové době pojištění. Podle žalované není žaloba důvodná, neboť při stanovení starobního důchodu žalobci postupovala v souladu se zákonnými předpisy o důchodovém pojištění.

IV. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání, při němž žalobce i žalovaná setrvali na svých stanoviscích. Žalobce zopakoval, že mu není zřejmé, z jakých výdělků byla částka důchodu vypočtena. Jeho příjmy v letech 1985 až 1988 byly mnohonásobně vyšší,

než z jakých žalovaná vycházela, mezi 30 000 Kč až 40 000 Kč ročně. Také zopakoval, že paní na České správě sociálního zabezpečení v Liberci mu sdělovala, že při zohlednění těchto částek výdělků by měla být výše důchodu kolem 12 000 Kč měsíčně, proto není výpočet jasný. Dodal, že jeho kolega ze zaměstnání, který s ním emigroval a rovněž pobýval ve Spojených státech amerických, měl měsíční příjem nižší, přesto má důchod mnohem vyšší.

Podle § 77 odst. 2 s. ř. s. soud doplnil dokazováním dokazování kopií evidenčního listu důchodového zabezpečení žalobce za roky 1979 až 1988. Z něho ověřil nejen dobu pojištění v těchto letech, ale také hrubé výdělky žalobce. Ten k provedenému důkazu potvrdil, že údaje v evidenčním listu jsou správné, byl zaměstnán u zaměstnavatele Hedva, tkalcovny hedvábí, n. p., odpovídají doby pojištění i to, že v roce 1988 neodpracoval celý rok, odpovídají také výše hrubých výdělků.

Žalovaná při ústním jednání vysvětlila metodu indexace výdělků. Uvedla, že po výpočtu denního indexovaného průměrného výdělku 957,2208 Kč se tento denní průměrný indexovaný výdělek dosadí za dobu výdělečné činnosti ve Spojených státech amerických, tedy částka se násobila počtem dnů výdělečné činnosti v daném roce. Potom se provedla deindexace, tzn. celková částka, která vyšla, se musela vydělit příslušným koeficientem v daném roce. Např. vyměřovací základ za rok 1991 se vypočetl: $957,2208 \times 365$ dnů, vyjde 349 385,59 Kč; částka se vydělí koeficientem 6,5240 na řádku za rok 1991, vyšlo 53 553,891, což bylo zaokrouhleno na 53 554 Kč.

Po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není úspěšná.

Soud nejprve zdůrazňuje, že správní řízení soudní není pokračováním řízení vedeného správními orgány; je ovládáno dispoziční zásadou, která znamená, že soud napadené rozhodnutí podrobí soudní kontrole z hlediska žalobcem uvedených skutkových a právních důvodů, ve kterých spatřuje nezákonnost napadeného správního rozhodnutí.

Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobcův důchodový věk je 62 let a 4 měsíce a že byl dosažen dne 7. 10. 2011. Rovněž nebylo sporu o dobách pojištění dosažených jak v systému důchodového pojištění někdejšího Československa, tak ve Spojených státech amerických, jak z nich žalovaná vycházela. Doby pojištění v českém systému důchodového pojištění i doby dosažené v systému americkém byly doloženy, ze strany amerického nositele pojištění byly doloženy spolu s výší příjmů žalobce do konce roku 2011. Doby pojištění byly žalovanou zohledněny do data přiznání starobního důchodu, tj. do 6. 10. 2011 dle údajů v osobním listu důchodového pojištění.

Pokud se žalobce podívoval výši výdělků dosažených na území tehdejšího Československa a v žalobě hovořil o průměrném výdělku 30 401 Kč, při ústním jednání upřesnil, že se mělo jednat o výdělky kolem 30 000 Kč měsíčně. Výše jednotlivých vyměřovacích základů dosažených v českém důchodovém pojištění, které byly zohledněny v osobním listu důchodového pojištění, pak byly prokázány evidenčním listem důchodového pojištění. Z něho soud ověřil, že hrubé výdělky dosažené v letech 1985 až 1988 byly v osobním listu důchodového pojištění zohledněny při výpočtu starobního důchodu ve správné výši, tj. v částkách 33 392 Kč, 42 483 Kč, 38 073 Kč a 22 375 Kč. Tyto výše vyměřovacích základů odpovídají tvrzení žalobce při ústním jednání i tomu, že potvrdil výši hrubých výdělků u svého tehdejšího zaměstnavatele.

Na prvním místě je třeba uvést, že žalovaná postupovala správně, pokud na daný

případ pro přiznání starobního důchodu aplikovala příslušná ustanovení Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými, publikované pod č. 85/2008 Sb. m. s., která upravuje vztahy mezi těmito státy v oblasti sociálního zabezpečení. Jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění, žalobce potřebnou dobu pojištění, která v jeho případě činí 27 let a je zákonnou podmínkou pro vznik nároku na starobní důchod podle § 29 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, získal jen se zohledněním dob pojištění podle právních předpisů Spojených států amerických. V českém důchodovém pojištění totiž žalobce získal jen 8 460 dní, tj. 23 roků 65 dnů, tedy méně než 27 let. Potřebné doby pojištění 27 let žalobce dosáhl podle čl. 12 odst. 2 Smlouvy jen s přihlédnutím k dobám pojištění získaným z amerického systému pojištění v rozsahu 6 393 dní. Rozsah uvedené doby pojištění byl zohledněn v souladu s čl. 12 odst. 4 Smlouvy, podle něhož se za každé čtvrtletí pojištění potvrzené institucí Spojených států amerických započte 90 dnů pojištění (viz. roky 1996, 2009, 2010 dle údajů v osobním listu důchodového pojištění). Celkem tedy činila doba pojištění 14 853 dní. Její rozsah a poměr délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k této celkové době pojištění má význam pro stanovení výše dávky podle čl. 12 odst. 2 písm. b) Smlouvy.

Žalobce především nesouhlasil s výší základní výměry důchodu 2 230 Kč, dovolával částky 30 401 Kč, která měla činit základní výměru po přepočtení skutečných příjmů v České republice, z ní žalobce dovozoval průměrnou mzdu 42 000 Kč za 40 roků celkové započtené práce, a tedy částku 11 995 Kč pro výpočet.

Soud dospěl k závěru, že základní výměra starobního důchodu, proti jejíž výši žalobce výslovně brojil, byla žalovanou stanovena v souladu s § 33 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Podle citovaného ustanovení činí výše základní výměry starobního důchodu 9 % průměrné mzdy měsíčně. Základní výměra starobního důchodu je stanovena pro všechny pojištěnce stejně, nezávisí na počtu let doby pojištění ani na výši dosažených výdělků; její výše se odvíjí od průměrné mzdy nikoli toho kterého pojištěnce, ale přiznává se ve výši stanovené nařízeními vlády. Protože byl žalobci přiznán starobní důchod od 7. 10. 2011, tedy po 31. 12. 2010, byla výše základní výměry stanovena podle § 2 nařízení vlády č. 281/2010 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2011. Podle tohoto ustanovení činí základní výměra důchodů částku 2 230 Kč měsíčně. Tato částka základní výměry by žalobci teoreticky náležela, pokud by všechny doby pojištění byly získány podle zákona o důchodovém pojištění. Konečná výše základní výměry byla vypočtena v souladu s čl. 12 odst. 2 písm. b) Smlouvy, tedy ve výši odpovídající poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění, tj. konkrétně v poměru 8 460 : 14 853 (koeficient dílení 0,569581, se kterým bylo počítáno v jednotlivých dokladech o výpočtu starobního důchodu), tedy v částce 1 271 Kč. Následně žalovaná postupovala podle vyhlášek č. 286/2011 Sb., č. 324/2012 Sb., č. 296/2013 Sb. a č. 208/2014 Sb., a starobní důchod žalobci přiznala vždy od lednových splátek nového roku ve valorizované výši, tedy základní výměru stanovenou za užití čl. 12 odst. 2 Smlouvy zvýšila dle jednotlivých vyhlášek platných pro roky 2012, 2013, 2014 a 2015. Lze uzavřít tím, že základní výměra přiznaného starobního důchodu nemá žádnou vazbu na skutečné příjmy, jak se jejich výše žalobce dovolával, a tedy ani vyměřovací základ.

Soud musí rovněž odmítnout námitky žalobce, které se týkaly stanovení starobního důchodu za použití teoretické výše, kdy žalobce namítal, že jeho výděvky nebyly správně zohledněny. Žalovaná postupovala v souladu s čl. 12 odst. 2 Smlouvy, když výši procentní výměry, ze které se starobní důchod podle § 33 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění též skládá, stanovila v teoretické výši. Tedy v takové výši, která by žalobci náležela v případě,

že by všechny doby pojištění získal podle českých právních předpisů, jinými slovy jen v systému českého pojištění [čl. 12 odst. 2 písm. a) Smlouvy]. Pro účely tohoto postupu se přihlíží jen k příjmům dosaženým v dobách pojištění získaných podle českých právních předpisů, a to v souladu s čl. 12 odst. 2 Smlouvy, podle něhož se za základ při stanovení teoretické výše dávky vezmou pouze příjmy dosažené v dobách pojištění získaných podle českých právních předpisů. Tyto příjmy žalobce byly, jak už soud vysvětlil v přechozí části rozsudku, zohledněny ve správné výši. Za dobu pojištění získanou ve Spojených státech amerických během rozhodného období (při rozhodném období tvořeném roky 1986 až 2010) se dosadí průměrný indexovaný výdělek, který se vypočte z vyměřovacích základů získaných a započítaných podle českých právních předpisů. Zde žalovaná využila tzv. metodu průměrného denního indexovaného výdělku, která znamená, že se dopočítají na základě reálných příjmů dosažených v českém systému důchodového pojištění teoretické průměrné výdělky, které se dosadí do dob pojištění získaných žalobcem ve Spojených státech amerických. Z tohoto pohledu není rozhodná výše placeného pojištění a daní na území Spojených států amerických, jak byly v průběhu správního řízení doloženy. Rozhodnou skutečností pro výpočet českého starobního důchodu je dosažená doba pojištění získaná podle amerických právních předpisů, ta byla žalovanou řádně zohledněna v rozsahu 6 393 dnů v letech 1991 až 2010.

Soud zkontroloval výši průměrného denního indexovaného výdělku 957,2208 Kč a zjistil, že byl vypočten správně. Jde o souhrn vyměřovacích základů (viz. 4. sloupec v osobním listu důchodového pojištění), které byly vynásobeny příslušnými koeficienty nárůstu všeobecného vyměřovacího základu (viz. 5. sloupec v osobním listu důchodového pojištění), a následně rozpočítány na dny, tj. vyděleny počtem dnů, ve kterých byly v letech 1988 až 1988 získány. Tedy $33\,392 \times 8,4723 + 42\,483 \times 8,83465 + 38\,073 \times 8,1755 + 22\,375 \times 7,9932 = 1\,127\,605 : 1\,178 \text{ dní} = 957,2208 \text{ Kč}$. Následně žalovaná přistoupila ke zjištění vyměřovacího základu za jednotlivé roky doby pojištění dosažené na území Spojených států amerických. Vycházela přitom právě ze zjištěného denního indexovaného výdělku ve výši 957,2208 Kč, který pro účely zjištění vyměřovacího základu ve smyslu § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění vynásobila počtem dnů pojištění. Protože bylo pracováno s indexovaným denním výdělkem, zjištěný výdělek za rok byl následně deindexován, tj. vydělen koeficientem nárůstu (viz. 5. sloupec v osobním listu důchodového pojištění). Lze jen dodat, že byť se dle čl. 12 odst. 2 Smlouvy jedná o teoreticky stanovené částky, nejde o částky stanovené libovolně, ale žalovaná vzala pro jejich zjištění za základ hrubé výdělky žalobce (vyměřovací základ) dosažené v letech 1985 až 1988 ve výši, jak byla také doložena evidenčním listem.

Pokud žalobce namítá, že za dané výpočtové období 1985 až 1988 činil příjem 30 401 Kč, resp. průměrný příjem 11 995 Kč za 40 roků pojištění, není soudu zřejmé, jakými početními operacemi žalobce k uvedeným částkám dospěl. Rovněž není zřejmé, jakou mají mít tyto částky souvztažnost k pojímům, jakými jsou vyměřovací základy, osobní vyměřovací základ či výpočtový základ dle relevantních ustanovení zákona o důchodovém pojištění, jejichž aplikaci žalobce nespороval, pomocí nichž byla stanovena procentní výměra starobního důchodu, která byla následně stejně jako základní výměra vypočtena v poměru délky dob pojištění získaných v českém (resp. tehdejší československém) systému pojištění k celkové době pojištění v souladu s čl. 12 odst. 2 písm. b) Smlouvy.

V. Závěr a náklady řízení

Ze shora uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 2 s. ř. s. Neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovaná na ni nemá i přes úspěch ve věci právo, jelikož se jednalo o věc důchodového pojištění, ve které nelze správnímu orgánu přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 19. května 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně